Чогось так сумно… Повиті млою
Стоять в задумі стрункі тополі,
З вершин Бескиду пливе росою
Вівчарська пісня,— а тут, на долі,
Чогось так сумно-
Чогось так сумно… Посеред лугу
Снуються мари, а в темнім борі
Пугач заводить тужливо: пугу!
Розлився сумерк, померкли зорі —
Чогось так сумно…
Чогось так сумно… З гробів несеться
Якесь таємне сумне квиління,
Співають півні і серце б’ється:
Скінчиться швидко моє терпіння?
Мені так сумно!..